

**[Miljøministeren]**

der kommer nogle atombomber, der kan gøre noget. Det, vi kan sige nu, er, at atomtruslen er et problem, der er nemt at løse i forhold til den økologiske udfordring. Atomtruslen kan 5 mand og 1 dame beslutte sig til ikke er en trussel. Den økologiske trussel bliver en udfordring, som menneskeheden skal sætte al sin kraft ind på at klare. De begrænsninger, vi får, bliver dem, Jorden sætter, og det bliver frem for alt de begrænsninger, de næste generationer også vil kræve at vi sætter for os selv.

Hr. Ole Bernt Henriksen siger, at der er sket meget godt. Det er jeg sådan set meget enig i – også når man flyver hen over Danmark. Jeg har i øvrigt et håb om at nå samme maskine. Men jeg vil dog sige, at det chokerede mig noget, at vores nationale klenodie – sådan betragter jeg det – vintergækken, er kommet på listen over truede arter. Det rystede mig. Jeg plejer at sige, at min livskvalitet bliver forringet, hvis ikke man kan gå ud og plukke erantis. Nu er jeg klar over, at jeg skal sige vintergækker, og det vil jeg så gøre for eftertiden.

Dette lille bitte billede viser, hvor alvorligt det ser ud: Det, som for os er helt naturligt, vintergækken, er ikke mere naturligt. Vi er kommet så vidt, at vi er nødt til at beskytte den. Det synes jeg kan være lidt manende i denne sammenhæng.

Så skal jeg sige til hr. Leif Hermann – hvis ordførertale jeg på forskellige leder allerede har berørt, jeg er også ved at komme i en vis tidnød, kan jeg se – at det er rigtigt, at vi dikterede en lovpause. Vi gennemførte jo i fællesskab mange love i foråret og også i december 1988, men det er rigtigt nok, at jeg i en vis forstand dikterede en lovpause, men den gav anledning til hele dette store debatoplæg og meget andet på en lang række områder. At livet heller ikke på miljøpolitikens område gik i stå, vil man kunne se, hvis man slår op i Folketingets register. Vi gennemførte faktisk en 8–10 love, så pausen var med visse modifikationer.

Jeg har svaret på spørgsmålet om bekendtgørelser.

Jeg vil godt sige til hr. Leif Hermann, at jeg ikke synes, regelforenkling i sig selv er så dårligt. Jeg mener, det kan have et formål i sig selv, og det fører mig over til oprydning for oprydningens skyld. Da jeg har børn, mener jeg, at det indimellem er et formål i sig selv at rydde op bare for oprydningens skyld, fordi man sim-

pelt hen ikke kan komme frem. Sådan er det også her. Det er blevet så uoverskueligt og ufremkommeligt, at det kan være nødvendigt at rydde op bare for oprydningens skyld for at nå nogle resultater.

Jeg er ikke helt enig med hr. Leif Hermann, når han siger forenkling i den forstand, at folket ikke skal blande sig for meget. Det er faktisk ikke det, der ligger i det. Vi kan komme nærmere ind på det under diskussionen af de enkelte lovforslag, men jeg synes faktisk, at der er lagt op til, at folket skulle blande sig og blande sig temmelig meget.

Så er der klagediskussionen, som også fru Hanne Severinsen var inde på. Vi må formentlig i forbindelse med udvalgsarbejdet tage en diskussion om gebyrer, klagefastsættelse osv., men jeg vil stærkt understrege, at der er en bemyndigelse til at fastsætte gebyrer, men at der altså ikke er taget stilling til, om man skal udnytte den bemyndigelse. Jeg synes, det er en oplagt sag at diskutere under udvalgsarbejdet, og jeg vil godt over for fru Hanne Severinsen bekræfte, at det er vigtigt, at vi indimellem har en statslig myndighed, der kan gribe ind i baghaveproblematikken, men det er selvfølgelig også ønskeligt, at kommuner og amter i så høj grad som overhovedet muligt selv prøver at klare deres sager. Jeg ser meget nødtigt alle sager havne på mit bord, det ville ikke føre til nogen hensigtsmæssig udvikling.

Jeg er herudover meget enig i de internationale betragtninger, fru Hanne Severinsen gjorde, og også i spørgsmålet om nødvendigheden af forskning. Den var jo baggrunden for, at vi oprettede Danmarks Miljøundersøgelser.

Jeg er glad for, at jeg først nu skal kommentere hr. Knud Linds indlæg, for ellers ville jeg have haft svært ved at holde masken, men jeg vil gerne takke for hr. Knud Linds tale, og jeg har i virkeligheden kommenteret den. Det gælder også en række af de bemærkninger, som både fru Marianne Jelved og hr. Duetoft gjorde.

Jeg vil godt sige til hr. Glønborg, at det er rigtigt, at vi mennesker har opført os tåbelig kortsynet, og det er i øvrigt en helt generel politisk problemstilling, at vi er tilbøjelige til at opføre os alt for kortsynet og ikke tage tilstrækkeligt hensyn til de kommende generationer.

Hr. Glønborg mener, at vi skal passe på ikke at ligge under for smarte støvsugeragenter. Det er jeg naturligvis enig i, men man kan trods alt